ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μάρκ. ιε΄43- ιστ΄8)
19 ΜΑΪΟΥ 2024

Ἡ σημερινὴ Κυριακή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ἡ τρίτη στὴν σειρὰ μέσα στὴν ἀναστάσιμη περίοδο. Ἡ τρίτη αὐτὴ Κυριακὴ ἔχει τὴν θέση τῶν μεθεορτίων τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Σὲ ὅλες τὶς μεγάλες ἑορτὲς μέσα στὸ ἔτος ἡ Ἐκκλησίας μας ἀφιερώνει τὴν πρώτη ἡμέρα μετὰ τὴν ἑορτὴ στοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ συγκεκριμένου γεγονότος. Στὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ἡ πρώτη Κυριακὴ ἀπετέλεσε τὴν ἔναρξη τῆς «διακαινησίμου» ἑβδομάδος. Ἡ δεύτερη Κυριακὴ ἦταν ἀφιερωμένη στὰ «ἐγκαίνια» τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν ψηλάφηση τοῦ Θωμᾶ. Ἡ τρίτη Κυριακή, ἑπομένως, λαμβάνει τὴν θέση τῆς πρώτης μεθεορτίου ἡμέρας. Γι’αὐτὸ καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐνεργὸ ἀνάμειξη στὰ γεγονότα τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι ἀφ’ ἑνὸς μὲν δύο ἄνδρες, ὁ «εὐσχήμων βουλευτής» Ἰωσὴφ καὶ ὁ νυκτερινὸς μαθητὴς τοῦ Κυρίου Νικόδημος. Καὶ ἀφ’ ἑτέρου κατονομάζονται τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, στὶς ὁποῖες θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ προστεθοῦν καὶ κάποιες ἄλλες γυναῖκες.

Αὐτὰ τὰ πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκπροσωποῦνται καὶ τὰ δύο φύλα, διακρίνονται γιὰ δύο πράγματα. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἐπιδεικνύουν ἀσυνήθιστη τόλμη καὶ ἀνυπέρβλητο θάρρος στὴν κρίσιμη στιγμή. Ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος ἐκπηγάζουν ἀπ’ τὴν θερμὴ ἀγάπη τους πρὸς τὸν Διδάσκαλο Ἰησοῦ Χριστό. Οἱ δύο ἄνδρες Ἰωσὴφ καὶ Νικόδημος ἦσαν μέλη τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖο εἶχε καταδικάσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα (δηλαδὴ τὸ πρωΐ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς) τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ σὲ θάνατο. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς ἰουδαϊκῆς κοινωνίας ἐκεῖνες τὶς ὧρες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἦταν σαφέστατα ἐχθρικὴ ἀπέναντι στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὁποῖος ἦταν κρεμασμένος πάνω στὸν σταυρό. Καὶ προφανῶς διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο καὶ ὁ ὁποιοσδήποτε ἐκεῖνες τὶς ὧρες θὰ τολμοῦσε νὰ ἐκφράσει τὴν συμπάθειά του ἤ τὴν ὑποστήριξή του πρὸς τὸν ἐσταυρωμένο Διδάσκαλο. Κινδύνευε εἴτε νὰ στιγματισθεῖ εἴτε νὰ θανατωθεῖ. Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ μαθητές Του κρύφθηκαν καὶ διασκορπίσθηκαν. Τὶς ὧρες ἐκεῖνες οἱ δύο ἄνδρες ἀγνόησαν ὅτι ἦσαν μέλη τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου καὶ ὑπερίσχυσε μέσα τους ἡ ἰδιότητα τοῦ μαθητῆ. Γιὰ τὸν Ἰωσὴφ ὁ εὐαγγελιστὴς γράφει σχετικῶς ὅτι «ἀνέμενε μὲ μεγάλη προσδοκία τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Οἱ ἄλλοι μαθητὲς ἦσαν φανεροὶ κατὰ τὸ προηγούμενο χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν δύσκολη στιγμὴ ἐγκατέλειψαν τὸν Διδάσκαλο. Οἱ δύο αὐτοί, Ἰωσὴφ καὶ Νικόδημος, ἦσαν κρυφοὶ μαθητές, ἐπειδὴ ἡ πλειοψηφία τοῦ συνεδρίου εἶχε ἐχθρικὲς διαθέσεις πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὅμως μόνο αὐτοὶ βρέθηκαν νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ

ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν ἐσταυρωμένο Διδάσκαλο. Ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὄχι μόνο οἱ μαθητές, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀμέτρητοι εὐεργετηθέντες ἀπ’ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, Τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὁ Ἰωσὴφ ζήτησε ἀπ’ τὸν Πιλάτο τὴν ἄδεια νὰ ἀποκαθηλώσει ἀπ’ τὸν σταυρὸ τὸ νεκρὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ στὴν συνέχεια, ὁ Ἰωσὴφ καὶ ὁ Νικόδημος ἐνεταφίασαν τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μὲ συνοπτικὲς διαδικασίες στὸν ἀχρησιμοποίητο μέχρι τὴν στιγμὴ ἐκείνη τάφο.

Οἱ γυναῖκες μαθήτριες παρακολουθοῦσαν ἀπὸ κάποια ἀπόσταση ἀσφαλείας τὴν ἀποκαθήλωση καὶ τὸν ἐνταφιασμό. Ὁ χρόνος ὅμως ἦταν περιορισμένος καὶ ἔπρεπε ὅλα αὐτὰ νὰ ἔχουν ὁλοκληρωθεῖ πρὶν ἀπ’ τὴν δύση τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ ὅλα τὰ σπίτια τῶν Ἑβραίων θὰ ἐτελεῖτο τὸ πασχάλιο δεῖπνο ἐκείνου τοῦ ἔτους καὶ ἡ ἑπομένη ἡμέρα (τύχαινε νὰ εἶναι Σάββατο) ἦταν ἀργία καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ κυκλοφορία στοὺς δρόμους. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ χρόνος τῆς Παρασκευῆς δὲν ἦταν ἐπαρκῆς γιὰ νὰ προσφέρουν στὸν Ἀγαπημένο τους Νεκρὸ τὶς καθιερωμένες τιμὲς καὶ ἐπειδὴ τὸ Σάββατο δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ὁποιαδήποτε δραστηριότητα ἔξω ἀπ’ τὰ σπίτια, γι’ αὐτὸ ἀποφάσισαν τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸν τάφο. Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν μύρα, ἐπειδὴ ἤθελαν μὲ αὐτὰ νὰ συμπληρώσουν τὶς ἐπικήδειες τιμὲς πρὸς τὸν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο. Τίποτα δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τὶς ἐμποδίσει στὸν σχεδιασμό τους. Οὔτε ἡ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα οὔτε ἡ σκέψη ὅτι μὲ ἕνα μεγάλο λίθο εἶχε σφραγισθεῖ ἡ εἴσοδος τοῦ μνημείου οὔτε ἡ ἄλλη σκέψη ὅτι ἔξω ἀπ’ τὸ μνημεῖο ὑπῆρχε ἡ κουστωδία, δηλαδὴ ἡ ρωμαϊκὴ στρατιωτικὴ φρουρά. Ὅταν ὅμως ἔφθασαν, τὶς περίμενε ἡ ἔκπληξη. Βρῆκαν τὸν τάφο ἀνοικτὸ καὶ ἄδειο καὶ αὐτὲς πρῶτες ἄκουσαν ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, συνετέλεσαν στὴν φανέρωση τῆς Ἀναστάσεως, ὄχι ἀσφαλῶς στὴν πραγματοποίησή της. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν περίμεναν, ὅσο καὶ ἄν τοὺς εἶχε μιλήσει γι’ αὐτὴν ἀπὸ πρὶν ὁ Χριστός. Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι τέτοια, ὥστε οἱ ἀνθρώπινοι ὑπολογισμοὶ νὰ μὴν ἐπαληθεύονται καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἀδιέξοδα νὰ ὑπερβαίνονται. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν Ἀνάσταση καὶ χωρὶς νὰ τὴν περιμένουν, ἐπέδειξαν καταπληκτικὴ τόλμη καὶ μοναδικὸ θάρρος, ἐπειδὴ ἡ καρδιά τους θερμαινόταν ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό. Δὲν φοβήθηκαν τὴν ἐχθρικὴ ἀτμόσφαιρα στὸ κοινωνικὸ περιβάλλον τους καὶ τὰ ὁποιαδήποτε ἐμπόδια ὀρθώνονταν μπροστά τους. Ἐμεῖς ζοῦμε μετὰ τὴν Ἀνάσταση. Ἔχουμε παρόμοια στάση σὲ ἀνάλογες περιστάσεις καὶ ἀφορμὲς ποὺ ἐμφανίζονται στὴν ζωή μας καὶ στὴν κοινωνία μας;

π. Ν.Η.